

Favør af Landbruget, der jo alene af Foderstoffer importerer over 2,000 Mill. Pund om Aaret.

Saa er der Tiendeloven. Hvilken Anskuelse man end ellers nærer om denne Lov og dens Betydning, maa vi dog alle være enige om, at det er en given Sag, at 37 $\frac{1}{3}$ Mill. Kr. skulle gaa ud af Statskassen til Fordel for dem, der skyldte Tiende her i Landet, og det er af den fælles Statskasse — der er jo ikke nogen særlig Landbrugsstatskasse. Det vil sige, at hvis man afgør det paa den Maade, som — man har jo i sin Tid stillet det alternativt — vel bliver den, der følges, skal Statskassen til 55 Aar, og lidt mere, aarlig betale 1,400,000 Kr. til Fordel for Tiendens Afløsning. Dette i Forbindelse med Udgifterne til Tiendebanken og de forskellige andre Udgifter ved denne Lov, der jo er traadt i Kraft den 1. Januar i indeværende Aar, bevirker en Udbetaling, der meget stærkt vil have nærmet sig 100 Mill. Kr., naar en Dag Tienden er afløst. Og saa kan der vel ikke, hvad man ellers mener om denne Lov, være delte Meninger om, at der er ikke en eneste af de Personer, som faa Del i disse 100 Mill., der ikke allerede havde faaet Vederlag for den Tiendebyrde, han paatog sig, da han overtog sin Ejendom. Det er altsaa ligefrem en Statsgave til de paagældende Personer, som man naturligvis af andre Grunde kan have fundet det hensigtsmæssigt, rigtigt, ønskeligt og tidsmæssigt at yde dem, men det er ikke destomindre en Landbrugsbevilling af ganske overordentlig stort Omfang.

Jeg kunde nævne forskellige andre Love, men jeg har ønsket ikke at komme ind paa Detailler i Dag, eftersom Tiden er ret fremrykket. Jeg vil dog nævne, at Margarine Lovgivningen, som ikke indeholder direkte Pengebevillinger til det danske Landbrug, ikke destomindre er en ganske klar og utvetydig Beskyttelse af det danske Smør og har generet baade Handel, Industri og Forbrugere her i Landet. Men alle de forskellige Gange, disse Margarine love have været til Forhandling paa Rigsdagen — og det er mange Gange, de komme stadig igen, hvert andet Aar faar man en Forandring og Skærpelse i Lovgivningen paa dette Omraade — ere de alligevel altid blevne modtagne med Velvillie fra alle Sider, idet vi jo alle have erkendt, at man skulde efterkomme Landbrugets Ønsker i denne som i andre Retninger. De handlende have maattet finde

sig i, at de ikke kunne indføre det Smør, de tidligere kunde købe i Udlandet, fordi Margarine loven indeholder Bestemmelser med Hensyn til dette Smørs Behandling og Fremstilling. Allersenenest er der atter tilkommet en Bestemmelse med Hensyn til Smørrets Farvning, som kom Handelsstanden meget ubelejlig og overraskende. Hvad Fabrikkerne angaar, ere de jo afskaarne fra at kunne eksportere deres Produkter, eftersom Loven indeholder en Bestemmelse, der giver Ministeren en Ret til, naar han finder for godt, at forbyde al Eksport af Margarine. Under saadanne Forhold kan ikke nogen tænke paa at ville oparbejde en Eksportforretning, saa foretrækker man at anlægge Fabrikken i det fremmede Land. Hvad endelig Forbrugerne angaar, vil man jo ikke paa nogen Maade tillade, at de faa deres Margarine med den Kulør eller det Fedtindhold, som er dem behageligst. Altsammen til Fordel for det danske Smør, og det ydes og ydes beredvilligt og meget jævnligt. Der er ikke med Hensyn til nogen som helst anden Vare, der nydes her i Landet, vist den Omhu for, at Forbrugerne ikke skulle blive bedragne, som der med Hensyn til Margarine er vist for, at de ikke skulle kunne faa Margarine, hvor de mene at faa Smør.

Tage vi vor Brændevinsafgift og se den i Forhold til vor Ølskat, finde vi det samme: en overordentlig stærk agrarisk Tendens. En Snaps Brændevin betaler kun $\frac{1}{7}$ af den Afgift til Staten, som en halv Flaske Øl betaler, og der er ikke nogen Tvivl om, at medens Ølskatten væsentlig rammer København og Købstæderne, er Brændevinsafgiften væsentlig en Byrde for Landbruget, saa jo lavere den er, desto fordelagtigere er det altsaa for dette.

Med Hensyn til vor Fabriklovgivning, som kun paalægger Byrder, er det jo en Kendsgerning, at det var en Betingelse for overhovedet at faa en Fabriklovgivning, at Landbruget skulde være fuldstændig fritaget for at falde ind under den. I Landbrugets Fabrikker kan der arbejdes med Børn og unge Mennesker, Dag og Nat, om Søndagen osv., men det kan man ikke udenfor Landbruget. Vilde man have en Lov om Beskyttelse for Børn og unge Mennesker, saa var det nødvendigt, at Landbruget blev fritaget. Ved Skattelovene er der ligeledes Fritagelser for Landbruget, som vi kende meget vel. Handelsselskaber og andre Sammenslutninger skulle betale Skat, men tilsvarende Sammenslutninger i Landbruget fritages for at betale